

[Taanquist]

Vi kan derfor tiltræde socialministerens forslag om en bemyndigelse til at fastsætte regler om finansiering efter objektive kriterier. Vi vil dog gerne have lejlighed til under udvalgsarbejdet at diskutere med socialministeren, om der findes andre objektive kriterier end folketallet. Dette kriterium alene virker ikke nødvendigvis som en tilskyndelse til amtskommunerne til at benytte disse institutioner på den mest hensigtsmæssige måde.

Agnete Laustsen (KF):

Som allerede nævnt var det ved særfororsorgens udlægning til kommunerne forudsat, at der ved specialrådgivning – og det gælder jo som også nævnt her i lovforslaget f. eks. blindeinstituttet, børneklubben for hørehandicappede i København, Filadelfia m. fl. – skete en fordeling af udgifterne mellem amtskommunerne.

Det er jo desværre ikke altid muligt at finde frem til egnede kriterier for den indbyrdes fordeling, og som det gamle ordsprog siger: når krybben er tom, bides hestene. Det har altså ikke i dette tilfælde været muligt at finde frem til en fordeling, og derfor synes vi fra konservativ side, at det er rimeligt, at ministeren får en bemyndigelse. Det accepterer vi, og vi vil gerne positivt medvirke til at finde ud af, hvordan fordelingen så kan finde sted.

Henrik Toft (V):

Udlægningen af særfororsorgen har været en succes. Det synes jeg er værd at konstatere ved denne lejlighed. Der var ingen, der lovede, at det skulle blive billigere efter udlægningen, men jeg gav i min ordførertale udtryk for, at jeg havde tiltro til, at den nærmere tilknytning til de handicappede kunne føre til, at der blev tale om en bedre udnyttelse af de anvendte midler.

Når der på det seneste er dukket nogle problemer op, skyldes det mere udmøntningen af lovgivningen, som har givet personalet problemer i forbindelse med ændrede arbejdstidsregler, men det er jo ikke udlægningens skyld.

Under behandlingen af udlægningsforslaget var vi enige om, at der var seks institutioner, som det fortsat ville være hensigtsmæssigt at trække på, dels fordi det drejede sig om ret små handicapgrupper, dels fordi de

havde en ekspertise på deres område, som det f. eks. er tilfældet med Filadelfia på epilepsiområdet.

Da det imidlertid har vist sig vanskeligt at finde en fordeling, som amtskommunerne har kunnet blive enige om, skal der selvfølgelig ske noget. Hvis der i forbindelse med fastsættelsen af betalingen af de pågældende institutioner kan tages hensyn både til folketal og til de pågældende kommuners benyttelse af institutionerne, vil det nok være det mest retfærdige.

Jeg synes nok, der er grund til også efter 1985 at trække på de omhandlede institutioner, og derfor er det selvfølgelig fornuftigt under udvalgsarbejdet at få undersøgt muligheden herfor.

Af hensyn til planlægningen vil det være godt at få forholdene afklaret så hurtigt som muligt.

Venstre kan støtte forslaget. Vi går positivt ind i udvalgsarbejdet.

Birthe Hansen (SF):

Da et flertal af amtskommunerne lige siden særfororsorgens udlægning i januar 1980 har været indforstået med en betalingsordning, der kan sikre videreførelsen af specialrådgivningen fra lands- og landsdelsdækkende institutioner, uafhængigt af, hvor hyppigt man benytter den, er vi enige i, at det må være rimeligt, at socialministeren nu 3 år efter får bemyndigelse til at fastsætte fordelingen af udgifterne mellem amtskommunerne, når disse på trods af langvarige forhandlinger ikke har kunnet blive enige herom.

Tove Niemann (FP):

Det har vist sig, at der ikke har kunnet opnås enighed om fordelingen af udgifterne mellem amtskommunerne vedrørende lands- og landsdelsdækkende institutioner, der udøver specialrådgivning. Derfor vil vi fra fremskridtspartiets side se positivt på, at der kommer en fast ordning. Om betalingen skal ske efter befolkningstal eller efter, hvor mange klienter fra de forskellige amtskommuner der benytter denne vejledning, vil vi se på under udvalgsarbejdet.

Grethe Lyngs (CD):

Jeg vil gerne takke ministeren for det initiativ, der er taget med dette lovforslag. Det er